

Valon tarina

Kynäni ikään kuin lensi paperilla. En saanut sitä pysähtymään. Eikä kyllä ollut tarkoituskaan. Halusin jatkaa tarinaa, kunnes se olisi valmis. Kunnes tarinan tyttö olisi tehnyt tehtävänsä. Rakastin kirjoittaa sitä. Tarinaa epätoivosta ja lopulta pelastumisesta. Seikkailusta ystävien vuoksi. Mutta olin vasta siinä kohti, jossa tyttö päättää pelastaa ystävänsä. Olisi pitkä matka loppuun. Mutta ei se haitannut. Oli ihanaa kirjoittaa.

Melkein näin tarinan silmilläni. Tyttö, joka juoksee hädissään. Hetkinen... *Minä* juoksin hädissäni. Ne olivat todella minun jalkani. Mutta mitä ihmettä? Enää en nähnyt kynää kädessäni. En enää kirjoittanut pieneen, siniseen muistivihkooni. Todella *juoksin!* Näin ympärilläni pieniä vilahtelevia valoja. En saanut selvää, mitä ne olivat. Lopulta en enää jaksanut juosta, vaan lysähdin maahan. Äsken olin juossut kauhuissani ympäriinsä, ja nyt retkotin polvillani maassa. Ympärilläni vilahteli vieläkin pieniä valoja. Ne tulivat lähemmäs, kunnes erotin, mitä ne olivat. Pieniä, noin polven korkuisia keijukaisten näköisiä olentoja. Niillä oli suuret lamppumaiset silmät, jotka olin nähnyt vilahtelevan ympärilläni. Niillä oli myös siivet, jotka lepattivat jokaisella vimmatusti. Tuijotin niitä hetken, kunnes tajusin jotain. Ne olivat valonhenkiä. Samanlaisia, kun olin niiden kuvannut olevan omassa tarinassani. Katselin ympärilläni tarkemmin. Aivan, tämä oli metsä. Pimeä metsä, ja taivaalla ei näkynyt mitään. Joka puolella vain mustaa. Jos valonhengillä ei olisi sellaisia silmiä, en näkisi mitään. Olin vielä hetken hiljaa, ja sitten sanoin epäröiden:

“Mitä tämä on?”

Valonhenget tuijottivat minua. Suurin niistä alkoi puhua.

“Me olemme valonhenkiä. Sen sinä kai tiedätkin. Ja tiedät siinä tapauksessa kaiken muunkin. Sinähän kirjoitit tämän. Tämän tarinan” Se lausui hitaasti.

Silmissäni sumeni ja tajusin olevani muistoissani. Näin, kuinka piirsin yksityiskohtaisen piirroksen valonhengestä. Piirroksen viereen olin kirjoittanut muistiinpanoja:

Valonhenget ovat menettäneet Valonsa. On pimeää. Tytön pitää auttaa heitä ja tuoda Valo takaisin.

Pian olin taas nykyhetkessä. Ei tämä voinut olla totta. Minä, Stella, olin tempautunut mukaan tarinaani, jonka olin suunnitellut jo vuosia sitten. Vasta nyt olin alkanut kirjoittaa sitä, ja tullut tänne. Olin tullut elämään tarinassani. Mutta onko se edes mahdollista? Henkäisin, kun tajusin sen olevan totta. Nousin seisomaan ja katsoin jokaista valonhenkeä vuorollaan. Ne vastasivat katseeseeni. Lopulta minä yskäisin ja totesin vaisusti:

“Eli minun on tehtävä niin, kuin olen kirjoittanut. Eikö?”

Suurin valonhenki nyökkäsi. “Sinun täytyy löytää Valo. Me emme elä ilman sitä. Valo on meille elämä.”

Valonhenkien lamppumaiset silmät katsoivat minua. Kuiskasin: “Minä tuon Valon takaisin. Minä lupaan.”

Suurin valonhenki nyökkäsi. "Tarvitset matkaasi hieman valoa. Saat siis mukaasi yhden valonhengen. Ota kenet haluat." Se sanoi.

Epäroin hetken. Joku suurisilmäinen, se toisi paljon valoa. Mutta huomioni kiinnittyi erääseen pieneen valonhenkeen, joka värjötteli sivummalla.

"Otan hänet." Sanoin ja osoitin pientä henkeä.

Valonhenget eivät näyttäneet ihmettelevän valintaani. Pieni valonhenki tuli luokseni ja sitten se mutisi kimeällä äänellään: "Tämä on suuri kunnia, arvon Stella."

Hymyilin vaisusti. Sitten käännyn ja lähdin pieni valonhenki mukani.

Ja nyt olin matkalla, joka kenties jatkuisi, kunnes valonhenget yksi toisensa jälkeen katoaisivat. Häviäisivät. Kuolisivat sukupuuttoon. Mutta minä en aikonut antaa tehdä niin. Minä etsisin Valon ja toisin sen takaisin kotiin.

Kävelin pimeässä metsässä. Oli hiljaista. Vierelläni lentelevä valonhenkikään ei sanonut mitään. Sitten päähäni juolahti kysymys.

"Millä nimellä voisin kutsua sinua?" Kysyin ja hymyilin aurinkoisesti, vaikkei minusta tuntunutkaan kovin aurinkoiselta.

"No, minua sanotaan Tuikuksi." Se sanoi epäroiden. Valonhenki oli ilmeisesti hämillään kysymyksestäni.

"Selvä! Tuikku, hieno nimi." Totesin. Enkä valehdellut. Tuikku oli kaunis ja valonhengelle sopiva nimi.

Kävelimme taas. En yhtään tiennyt, minne olimme menossa. En edes tuntenut koko paikkaa, vaikka olin itse kirjoittanut sen. Minulla oli vain aavistus, mihin pitäisi kulkea tässä pimeässä ja hiljaisessa metsässä. Aavistus johdatti minua kulkemaan oikeiden puiden ympäri ja oikeaan suuntaan. Sitten yhtäkkiä aavistus hävisi. Oikeastaan koko metsä hävisi. Olimme tulleet metsän reunaan. Siellä oli jopa kilometrien korkuisia vuoria. Tuuli oli kaataa Tuikun nurin, sillä niin kova se oli. Katselin huippuja, jotka näkyivät hädin tuskin. Tuonneko pitäisi mennä? Aavistukseni oli hävinnyt, joten en osannut sanoa. Mutta ihmetyksekseni Tuikku osasi.

"Tuolla Valo on! Tuolla Valo on! Valo on vuorilla!" Tuikku rallatti samaan aikaan, kun hyppeli edestakaisin ympärilläni.

"Mi-miten sinä sen tiedät?" Kysyin suu auki.

"Tuikulla on aavistus!" Tuikku sanoi voitonriemuisena.

Olin ihan ihmeissäni. Miten minulla äsken ollut aavistus oli yhtäkkiä siirtynyt valonhengelle vieressäni? Mutta en jäänyt miettimään sitä, vaan hymyilin ja sanoin itsevarman kuuuloisesti, vaikken sitä ollut:

"No, sinne siis. Me vielä löydämme Valon ja pelastamme valonhenget!"

Katselin hymy suussa Tuikkua, kun kävelin kivistä polkua vuorten välistä.

Tuikku oli muuttunut ihan erilaiseksi, kuin alussa. Valonhenki lauleli koko ajan jotain, eikä ollut enää se sama hiljainen Tuikku. Tuikku ei edes tuntunut murehtivan, missä Valo *tarkalleen* oli. Minä taas olin todella hermostunut. Vuoret levittäytyivät laajalle pinta-alalle, enkä edes tuntenut maastoa. Olisinpa kerennyt kirjoittaa tarinan loppuun, niin ainakin tietäisin, missä olimme nyt ja edes selviäisivätkö valonhenget. Mutta olin päässyt vasta siihen asti, jossa tyttö, eli minä, saapuisi metsään. Yhtäkkiä ajatuksiini vaipuneena kompastuin johonkin. Henkäisin, kun näin, että edessäni oli luola. Se oli suuri ja tosi pimeä luola. Tuikku oli pysähtynyt ja hän sanoi:

“Tuossa on pimeänhenkien luola.”

Suuni lokahti auki pelkämästä järkytyksestä.

“PIMEÄNHENKIEN? Onko sellaisiakin?”

Tuikku väläytti kirkkaan hymynsä.

“On. Mutta älä huolehdi, ne eivät välitä muista.” Tuikku sanoi. “Tuskin ne edes huomaavat meitä.”

Mutta Tuikku olikin väärässä. Luolasta marssi ulos joitakin hieman valonhenkien näköisiä olentoja. Lamppumaisten silmien sijaan niillä oli mustat, yhtä suuret silmät. Muuten ne olivat aika samanlaisia. Ne lähestyivät, kunnes seisoivat metrin päässä minusta ja Tuikusta. Luulin että ne kävisivät kimppuumme, mutta pimeänhenget hymyilivät ja tarjosivat ihmetyksekseni meille teetä.

“Ottakaa teetä! Me tarjoamme!” Pimeänhenget lausuivat moneen kertaan. Meille työnnettiin joitain lehtiä, jotka haisivat oudolta. Se oli ilmeisesti teetä, ilman vettä. En halunnut olla epäkohtelias, joten otin kaikki ja työnsin ne taskuuni. Sitten päähäni pälkähti ajatus. Osaisivatkohan pimeänhenget kertoa jotain kadonneesta Valosta? Kysyin siitä varovasti.

“Mekö Valoa nähneet?” Pimeänhenget kikattivat. “Mihin me sitä tarvitsemme, kun olemme PIMEÄNhenkiä?”

Huokaisin tajutessani sen. Mutta yksi pimeänhenki työntyi väkijoukon läpi ja sanoi kovaan varmaan ääneen:

“Tästä meni puoli kuunkiertoa sitten joku huppupäinen hahmo, jolla oli jotain kirkasta valoa lasipurkissa.”

Haukoin henkeäni. Oliko se Valo? Mutta kuka oli se huppupäinen hahmo? Pimeänhenki ei selvästi vitsaillut. Se katsoi minua vakavasti.

“Jos ottaisitte minut mukanne, voisin ehkä auttaa teitä.” Pimeänhenki totesi. “No, lähdemmekö?”

Tuikku vingahti, mutta sanoin: “Lähdemme nyt.”

Pimeänhenki nyökkäsi ja lähdimme. Se esittäytyi Kuuksi ja kertoi, minne päin huppuhahmo oli mennyt. Tuikku vilkuili Kuuta koko ajan epäluuloisesti, mutta kun he olivat vaeltaneet yhä korkeammalle vuorelle, se alkoi jo jutella pimeänhengen kanssa. *Tämähän ei ole edes tylsää*, ajattelin. *Mutta uuvuttavaa kylläkin.*

Saavuimme vuoren huipulle. Kuu tähysti pohjoiseen ja Tuikku käpertyi väsyneenä hupparini sisään. Puuskahdin molemmille hengille:

“Entä jos nyt levittäisiin? On yö, ja olemme väsyneitä.”

Kuu naurahti. “Olen edelleenkin pimeänhenki. Me tykkäämme pimeästä ja yöstä.” Mutta sitten Kuu nyökkäsi, kuin ei olisi mitään sanonutkaan.

“Mennään tuonne luolaan.” sanoin ja osoitin huipulla olevaa luolaa. Se oli noin sadan metrin päästä meistä.

Lähdimme kiipeämään rinnettä vähän ylemmäs. Tai minä kiipesin, henget lensivät. Olin lyyhistyä monta kertaa väsymykseen, mutta jatkoin urheasti. Lopulta olimmekin luolan suuaukolla. Astuin sisään. Ensinhän piti tarkistaa, oliko luola edes turvallinen. Pimeys nielaisi minut, enkä enää nähnyt suuaukkoa. Paniikki yltyi taas. Edessä näin kuitenkin valoa, ja uskoin sen olevan Tuikun hohtavat silmät. Lähestyin valoa varovasti. Sitten se olikin jo edessäni. Mutta ei se ollut Tuikku. Se oli pieni häivähdys jotain. Valoa... Hetkinen, Valo. Haukoin henkeäni. Olin vihdoin löytänyt Valon! Olin siitä aivan varma. Mutta miten saisin Valon palaamaan henkien maailmaan? Polvistuin Valon viereen. Se näytti läheltä tarkasteltuna todella pieneltä keijulta. Yhtäkkiä viereeni pomppasi joku, kovasti kiljuen. Se oli Tuikku, joka käpertyi minua vasten. Kuu tuli pian sen perässä. Me kaikki tuijotimme Valoa hiljaisuuden vallitessa.

“Miten saan Valon takaisin?” Kysyin.

Tuikku vastasi heti: “Se on heikkona. Sinun pitää kuljettaa se itse.”

Yritin etsiä taskuistani jotain hyödyllistä. Nenäliinoja, kyniä, mikään ei kelvannut. Sitten käteni tarttui pieneen purkkiin. Hihkaisin ja avasin sen. Kuu otti Valon luolan kylmältä lattialta ja laski sen hellästi purkkiini. Suljin vielä kannen varovasti, niin homma oli selvä. Hetken mietittyäni huikkasin:

“Jäädän tänne yöksi. Aamulla palautamme Valon!”

Aamu koitti pian. Levottomasti nukuttu yö oli väsyttänyt minua, mutta olin valmis. Hyppelin ulos luolasta ja katsoin Tuikkua ja Kuuta, jotka lepattivat vierelläni.

“Valmiina?” Kysyin.

“Todellakin!” Tuikku vinkaisi. “Lasketaan kolmeen.”

“Yksi, kaksi, KOLME!” Kajautimme yhteen ääneen ja avasin Valon purkin kannen. Mutta mitään ei tapahtunut. Odotimme minuutin, ja sitten Kuu totesi:

“Sinun pitää lausua vanhat sanat.”

Kulmani menivät kurttuun. Mitkä ihmeen vanhat sanat? Ja juuri silloin vaistoni palasi kevyesti, kuin tuulenviri, ja tajusin.

“Palatkoon Valo taivaalle kuin pilvi, palatkoon metsään ja vuorille, kuin puu.” Lausuin kirkkaalla äänellä. Kuu nyökkäsi hyväksyvästi. Tuikku vinkaisi hermostuneesti. Ja Valo palasi. Valo leijui hetken ilmassa, ja lensi sitten jonnekin kauas näkymättömiin. Sitten Aurinko palasi taivaalle. Linnut alkoivat visertää. Kaikki elämä palasi hujauksessa. Kuulin jopa hiljaisesti valonhenkien riemunhuudot metsästä. Hymy levisi kasvoilleni, kun tajusin, että olin onnistunut. Yhdessä Kuun ja Tuikun kanssa, tietysti. Suljin silmäni ja annoin tuulen pyyhkäistä ylitseni. Sitten avasin ne. Jouduin hetken räpyttelemään silmiäni. En ollut enää Henkien maassa, vaan omassa hämärässä huoneessani. Sylissäni lepäsi sininen muistivihkoni. Avasin sen kädet täristen. Tarina, jonka olin aloittanut. Se oli nyt valmis. Luin tarinan hitaasti, joka sanaa miettien. Sitten pääsin siihen asti, jossa tyttö palauttaa Valon.

Ja niin Valo palasi. Se, kuka oli vanginnut Valon, oli kuollut, ja koko Henkien maa iloitsi. Stella oli onnistunut, ja rauha saattoi taas palata maailmaan.